

A romantic couple in a red dress. A woman with red hair in a bun, wearing a pearl necklace and earrings, is holding a large red fabric. A shirtless man is kissing her on the cheek. The background is a pinkish-red interior with a chandelier.

NICOLA CORNICKOVÁ

Mistr skandálů

Mistr skandálu

NICOLA CORNICKOVÁ

Mistr skandálů

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Český název: Mistr skandálů
Název anglického originálu: Lord of Scandal
Autorka: Nicola Cornicková
Překlad: Iva Harrisová
První vydání: Harlequin Books, 2007
Grafika obálky: Emotion Media
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Bohdana Hyťhová
Korektorka: Dana Wotřelová

© 2007 by Nicola Cornick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9537-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9538-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9539-0 (PDF)

PROLOG

Listopad, rok 1812

V Londýně panovala již třetí týden tuhá zima a nemluvalo se o ničem jiném než o tom, jestli je led na Temži natolik silný, aby unesl ledový jarmark Frost Fair. Pevnost ledu se tradičně testovala tím, že do prostředka řeky vyjel kočár tažený čtyřspřežím. Názory na bezpečnost této metody se různily. Někteří tvrdili, že je bezpečná. Jiní namítali, že blázen, který se o to pokusí, skončí ve vodním hrobě společně s kočárem, koňmi i vším ostatním. Další zase prohlašovali, že každého, kdo se o to pokusí a přežije, by měli zavřít do psychiatrické léčebny Bedlam, protože je určitě duševně nemocný.

Existoval jediný člověk natolik nespoutaný, aby pokoušel osud, a to Benjamin, lord Hawksmoor.

Když přijel se svým spřežením na břeh, rozpoutalo se mezi namačkanými diváky sázkařské šílenství. Kočár byl zbrusu nový, s erbem Hawksmoorových zářícím pyšně na dveřích, a koně patřili k nejlepším, jaké mohla dražební společnost Tattersalls nabídnout. Našli se tací, kteří zastávali názor, že Ben Hawksmoor nemá na titul nárok, protože ho vlastní otec prohlásil

za nemanželské dítě, když byl Ben ještě nemluvně, ale dávali svůj názor najevo tiše, jelikož se říkalo, že Hawksmoor během doby, kdy sloužil s Wellesleym v Portugalsku, zabil člověka... A šuškal se, že jich bylo víc, možná celý batalion? Vyhrál a prohrál celé jmění v kartách, svedl manželku i dceru diplomata a prosekal se křovinami a lesem, aby unikl banditům. Historky, které se o něm šířily, byly divoké jako on sám.

Dav rychle zhoustl a diváci do sebe strkali a rozjařeně pokřikovali. Pod rukama hejsků a frajírků se přelévaly peníze a mizely rychle v kapsách zlodějů, kteří se přimísili mezi přihlížející.

„Tisíc guinejí na to, že to zvládne!“

„Dva tisíce, že nezvládne!“

Bylo chladno a ledový vítr vanoucí od řeky řezal ostře do obličejů. Podnikavější z pouličních prodáváčů už přinesli své zboží a vydělávali na hrachové polévce a pečených bramborách. V plamenech jejich košů na oheň praskaly drobné jehličky ostrého mrznoucího deště.

Dav se dal do nadšeného jásotu a Hawksmoor sjel závratnou rychlostí z břehu. Na okraj řeky doskočil, jako by měl v patách smečku pekelných psů, koňům podklouzla kopyta na hladkém povrchu a protočila se kola kočáru. Hawksmoor na kozlíku pozvedl bič, prostovlasý, celý v černém, kolem ramen rozevláté bohaté přehozy pláště byl ztělesněním norského boha.

Ozvalo se vzdálené zahřmění připomínající pozvov rachotící po dláždění a následovalo hlasité prásknutí podobné výstřelu z pušky. Na dlouhou vteřinu

zavládlo hrobové ticho a pak zaječela jakási dáma, propukl zoufalý povyk a všichni vyrazili k okraji řeky.

„Led se láme! Vyskoč, člověče. Zachraň se!“

Hawksmoor by však nenechal své koně napospas. Po ledu se šířily jemné pavučinky prasklin, rychleji, než dokázal běžet člověk. Zadek kočáru se zakymácel, koně se vzepjali v ojích a Hawksmoor je pobídl ke břehu. Pak okolo nich zavířila voda, Hawksmoor seskočil, ponořil se po stehna do tmavé vody, popadl uzdy a dotáhl spřežení zbývajících pár metrů ke břehu.

Dav ustoupil a začal nestejněměrně tleskat. Dámy vzlykaly, omdlávaly nebo dělaly obojí. Muži vyhazovali do vzduchu klobouky. Kurtizány vrhaly Benu Hawksmoorovi pod nohy květiny, zatímco odváděl třesoucí se a potící se koně do bezpečí. Tiskařské stroje se již otáčely a pracovaly na historce o Hawksmoorově nejnovějším husarském kousku. Námezdní piálkové nalávali inkoust do kalamářů.

Hawksmoor se zastavil, otočil se k přihlížejícím a vysekl dokonalou poklonu. Jelenicové kalhoty měl promáčené a lepily se mu ke stehnům. Jeho vysoké boty byly na vyhození. V oříškových očích mu však pableskovaly jiskřičky smíchu. Vypadal nebezpečně a neupraveně. I na dámy, kterým se až do té doby podařilo neomdlít, šly mrákoty.

„Dámy a pánové, led je bohužel příliš tenký, s Frost Fair budeme muset počkat do příštího roku.“

Diváci se rozjásali jako diví, Hawksmoor je oblažil dalším ze svých uličnických úsměvů a pokračoval v hrdinském tažení davem. Muži ho poklepávali

po zádech a dámy se k němu natahovaly a zasypávaly ho polibky.

Pár diváků se však nepřipojilo a zůstalo stranou. „Tohle by přežil jenom sám ďábel,“ poznamenal kysele procházející duchovní. „Zaprodal svou duši.“

Další muž se jeho slovům usmál, protože Ben Hawksmoor si založil podnikání právě na téhle reputaci.

„Tenký led,“ zamumlal. „Chodil jsi někdy po něčem jiném, kamaráde? Ale jednoho dne se proboříš. A budu to právě já, kdo bude tančit na tvém hrobě.“

PRVNÍ KAPITOLA

Leden, rok 1814

Nikdy se nedívejte na neznámé muže, kolem nichž procházíte, protože existují troufalí, nestoudní jedinci, již by si to mohli vyložit ve svůj prospěch. Pokud je dívka oslovena, je povětšinou sama na vině, a pokud k tomu dojde, je to pro ni ostuda, o níž by měla pomlčet.

Paní Eliza Squireová, Pravidla slušného chování pro dámy

Udělal se ideální den na veřejnou popravu.

Nebe nad vyvýšeným popravištěm u brány Newgate bylo jasné a blankytně modré. Ve studeném zimním větru se pohupovala oprátka. Velký stan za šibenicí zabrala šlechta. Odsouzený byl urozeného původu, což vždycky přiláká pozornost. Jednalo se o popravu roku. Hazardní hráč a dobrodruh Ned Clarencieux prohrál veškeré jmění, pokusil se vykoupit padělanými penězi a dotáhl to tak daleko, že zabil svého bankéře, aby zakryl stopy. Dámy stojící na ochozu s ním tančily na plesch vysoké společnosti po celém Londýně. Teď se přišly podívat, jak bude umírat.

Pod urozenými diváky se kolem šibenice hemžila lůza a smála se a žertovala rozveselená džinem a napjatým očekáváním. Někteří vylezli po okapových rourách na střechy okolních domů, aby měli lepší výhled. Strkali do sebe, pokřikovali, připíjeli na Clarencieuxe a uzavírali sázky, jak dlouho potrvá, než zkrachovaný hráč zemře.

Uprostřed diváků namačkaných za šibenicí seděla slečna Catherine Fentonová, pohledná, dobře situovaná dědička osmdesáti tisíc liber, vklíněná mezi svého snoubence a vrtícího se šestiletého nevlastního bratra Johna. Navzdory chladnému počasí ji polévalo horko, šly na ni mrákoty a zvedal se jí žaludek. Namočila kapesník do růžové vody a přitiskla si ho k nosu, ale ani slabá sladkost parfému nepřehlušila pach zpocených těl a smrdutého nadšení. Vůbec ji netěšilo, že je jediná mladá dáma přítomná na veřejné popravě, ale Clarencieux zavraždil jednoho z jejích opatrovníků, sira Jamese Mathera. Catherine se nechtěla popravu zúčastnit, její otec sir Alfred Fenton však trval na svém. Nechápal, proč se dcera vzpěčuje, a prohlásil, že Catherine musí vidět, jak bylo učiněno zadost spravedlnosti. Alfred byl nabob, žil a pracoval v Indii a ona zkušenost ho naučila, že náhlá a krutá smrt není nic neobvyklého. Měl kachní žaludek a železnou vůli. Na rozdíl od Catherine. Otec ji považoval za hysterickou slabošku a nechápal, proč snažně prosí, aby nemusela k Newgate. Malý bratr na rozdíl od ní škemral, aby tam směl. Johnovi se nakonec splnilo přání a ona se musela podřídít. Jako obvykle. John byl milovaný, rozmazlený a dostával

všechno, čeho se mu zachtělo. Jí se o něčem takovém mohlo jedině zdát.

„Ústřice na prodej! Surmovky za hubičku!“ Po schodech se k tribuně probíjela pouliční prodavačka s košíkem s mořskými plody opřeným o bok. Catherine se udělalo z pachu teplých ryb smíšeným s oděrem potu ještě víc špatně.

„Ano, prosím!“ John nadšeně poskočil. Podal dívce svou penci. Catherine odvrátila hlavu a přimáčkla si těsněji na nos navoněný kapesník.

„Není vám dobře, má drahá?“

Catherine vzhlédla. S výrazem falešného znepokojení se na ni díval její snoubenec. Algernon, lord Withers, se oním zasnoubením okázale chlubil. Catherine na něj však vůbec nechtěla myslet jako na snoubence. Protivila se jí houževnatost, s jakou se jí dvořil, a podivná moc, kterou měl podle všeho nad jejím otcem. Svatbu odkládala již od léta a vymlouvala se nejprve na záhadnou ženskou indispozici a později na smutek za sestřenicí z druhého kolene, kterou sotva znala, ale jejíž smrt přišla ve vhodnou dobu. Nyní jí však docházely záminky, a pokud se jí nepodaří předložit nějakou novou překážku, dojde ke konci jara ke svatbě.

„Ústřice nepatří k mým oblíbeným jídlům,“ opáčila a zaznamenala při tom, že Withers jí přestal věnovat pozornost a obdivuje místo toho kypré poprsí pouliční prodavačky.

„Škoda.“ Withers ji opět obšťastnil pohledem a přimhouřil chlípně oči. „O ústřicích se říká, že jsou pokrmem lásky, má drahá. Měla byste si je dopřávat. Třeba byste pak ke mně byla... povolnější.“

„To si nemyslím!“ odsekla Catherine. Představa, že by měla být k Withersovi povolná, se jí naprosto hnusila. Byla přesvědčená, že Withers je bezcitný člověk neschopný jakékoliv lásky. Něžný cit by nerozpoznal, ani kdyby o něj zakopl na ulici. Dokázal by ho jedině tak rozdrtit pod nohama.

Lásku už vyznala Catherine spousta mužů, ale Withers k nim rozhodně nepatřil. Než vešlo ve známost jejich zasnoubení, motaly se kolem ní houfy ctitelů, zasypávaly ji komplimenty, špatní básníci jí psali přesládlé básně a do Guilford Street přicházely každé ráno náruče obrovských pugetů, z nichž se jí prudce zhoršila senná rýma. Nebyla však nadarmo dcerou naboba. Měla silné podezření, že náklonnost džentlmenů neprobouzí ani tak ona osobně, ale spíš balíky peněz, které má zdědit po matce. Majetek budou do jejích pětadvaceti let spravovat opatrovníci, nebo do té doby, než se provdá. Odhodlání Algernona Witherse stát se jejím manželem má bezesporu stejnou příčinu jako snahy všech ostatních nápadníků. Hamižnost. A Witherse ještě pohání vrcholně nepřijemný chtíč a pevné rozhodnutí, že ji musí vlastnit.

Withers ji vzal za ruku a tiskl tak dlouho, až Catherine ucítila, jak jí začínají praskat kosti. Zadržela dech. Lesk ve Withersových očích se proměnil z chlívneho na vítězoslavný. Withers rád zraňoval a ničil, zejména malé hezké věci.

Catherine popadla volnou rukou slunečník a zabodla ho Withersovi špičkou ze strany do kotníku. Withers překvapeně zasupěl, pustil ji a Catherine pozvedla bradu a odvrátila hlavu. Najednou byla

ráda, že si s sebou ten slunečník vzala, i když toho předtím téměř litovala. Svítilo slunce, ale byla zima. Správná dáma by křehký slunečník přesto rozevřela, aby si uchránila dokonalou pokožku. Dceři naboba však může být něco takového jedno a Catherine ona zvyklost připadala dokonce směšná.

Catherine se považovala za měšťanku do morku kostí. Nejenom, že byl její otec nabob, ale i matka byla dcerou dalšího obchodního dobrodruha, šíleného Skota Jacka McNaishe. Dědeček se těšil takové pověsti, že se před ním všichni muži třásli strachy, ale Catherine ho zbožňovala. Dědeček jí vštěpoval, že se nemá stydět za svůj původ. Takže nepředstírala, že je bůhvíjak urozená. A vysoká společnost jí od samého počátku dávala jasně najevo, že ji mezi sebou toleruje pouze kvůli jejím penězům.

John srkal s nadšením ústřice, po bradě mu stékala šťáva a jeho vychovatelka ho obskakovala s kapesníkem v ruce.

„Jaké nechutné divadlo,“ prohlásil sir Alfred Fenton znenadání a pozvedl lornion k otevřenému oknu protějščího hostince. Ve společnosti prostopášně vypadajících mladíků tam s odhalenými řadry skotačily lehké holky z Covent Garden. „Taková ostudná zhýralost na veřejném místě!“

„Opravdu ostuda, sire Alfred,“ přitakal lord Withers. „Vsadil bych se, že jsou to Hawksmoorovi kumpáni. Hawksmoor se samozřejmě kamarádil s Clarencieuxem. Škoda, že ten skandál nezlomil vaz i jemu.“

Sir Alfred si odfrkl. „Hawksmoor je chráněncem prince regenta. Nic mu nehrozí, alespoň prozatím.“

Ale jsem si dost jistý, že ztratí brzy na oblibě. Proslýchá se, že má takové dluhy, že bude muset utéct co nejdřív do zahraničí.“

Do hlučícího davu zazněl pronikavý výskot kurtizán a lord Withers počastoval Catherine rozpáleným, nadšeným pohledem.

„Co říkáte, slečno Fentonová? Není to nestoudnost? Vyvádět takhle za denního světla všem na očích?“

Catherine se otrásla odporem. Věděla, že Withers se oplzlá nahota žen vzrušuje podobně jako nadcházející poprava. Z obojího se jí dělalo špatně. Zvedal se jí žaludek z Withersových studených, lepkavých rukou, z jeho páchnoucího dechu a ze stále větších troufalostí, které si k ní dovoloval.

„Mít potěšení z toho, že je člověk svědkem vraždy, považuju za mnohem nechutnější než prostopášnosti na veřejnosti,“ opáčila chladně. Withers ji probodl hněvivým pohledem, který ji přišpendlil na sedadlo, a pak se opět zadíval na divadýlko za otevřeným oknem.

Catherine se přistihla, že se chvěje po celém těle. Přesně tohle nenáviděla. Pach strachu smíšený s napjatým očekáváním a potěšením, které přinášejí bezuzdné nemravnosti, v nichž si libuje lord Withers. Nejvíc však nenáviděla svého otce kvůli tomu, že ji přinutil, aby mu dělala doprovod. Předešlý večer ho slyšela, jak se chvástá na plese lady Sempleové.

„Zítřka se půjdeme podívat, jak vší Clarencieux. Vsadím se, že bude tančit na provaze daleko lépe než na vašich plesech, madam...“

A přítomní hosté se smáli, *smáli* tomu, jak je vtipný, a smáli se muži, o němž věděli, že zemře jako

zločinec. Catherine jim všem v tu chvíli přála, aby skončili úplně stejně.

S Nedom Clarencieuxem se setkala jen jednou. Gardedámy z vysoké společnosti dávaly dobrý pozor, aby se debutantky a dědičky držely z dosahu jemu podobných, ale jednou se procházela po parku s nevlastní matkou a skupinka mladých hejsků oslovila Maggi, lady Fentonovou, s důvěrností, která jí přišla podezřelá. Pouze Clarencieux se zachoval jako džentlmen. Omluvil se za drzost svých přátel, políbil jí ruku, usmál se jí do očí a odvedl celou skupinku pryč. A Catherine tam zůstala stát s úsměvem na rtech, i když si uvědomovala, že Clarencieux je nenapravitelný ničema.

Clarencieux, Hawksmoor... Všichni tihle muži žili tak, že by stačil jeden nesprávný krok a zřítí se do propasti.

Catherine si skousla ret. Vzpomněla si, že ji otec před takovými muži varoval, ale když má teď Clarencieux umřít na oprátce, nenapadlo ho nic lepšího než ji přinutit, aby se zúčastnila popravy.

Její bratr John natahoval krk přes pohupující se ozdobná péra a roztažené slunečníky, které mu zakrývaly výhled, ale byl příliš malý. Vydrápal se Catherine na klín, pokopal ji, chytil se jejího pláště a posunul jí klobouček.

„Chci taky vidět! Chci taky vidět!“

Vychovatelka se ho pokusila stáhnout dolů, ale John ji ignoroval a dívka vzdala po chvíli boj a klesla na sedadlo. Catherine napadlo, že vychovatelka vypadá, že na ni jdou mdloby. Na čele se jí perlil pot a byla bílá jako křída. Catherine jí položila ruku na paži.

„Zavřete oči, zhluboka dýchejte a snažte se neposlouchat rozvášněný dav.“

Dívka přikývla. Žena středního věku v řadě před nimi otočila hlavu, vlídně se na Johna usmála a poklepala na volné místo na polštářku po svém boku.

„Pojď sem a postav se vedle mě, drahoušku. Budeš mít lepší výhled.“

Catherine pohlédla na hodiny na kostele svatého Sepulchrea. Do poprav zbývalo pět minut. Divoce jí bušilo srdce a ruce v rukavičkách z kozinky měla ledové a vlhké. Zavřela oči před zimní ostroostí slunce a okolní vřavou, ale nepodařilo se jí vymazat neodbytný obraz v hlavě. Věděla, co se děje před popravou oběšením. Odsouzeného přivedou do místnosti pro novináře a sundají mu okovy. Spoutají mu zápěstí. Pomodlí se za něj. A pak ho vyvedou úzkými vězeňskými dveřmi a nahoru po schodech na šibenici, kde na něj čeká oprátka.

Catherine otevřela oči. Z protějšího okna zmizely roz dováděné poběhlíci a místo nich se tam opíral o parapet jakýsi muž, zahleděný na šibenici pod sebou. Byl vysoký, světlovlasý a Catherine upoutala jeho naprostá nehybnost. Sálala z ní intenzita, soustředěnost, dokonalé sebeovládání a zároveň nebezpečná brutalita.

Zadrhl se jí dech. Nedokázala se od toho muže odtrhnout.

Potom muž vzhlédl, zachytil její pohled a Catherine ucukla před hněvem a vášní, které se mu zračily v obličeji. Muž jí stejně tak dobře mohl dát ránu pěstí. Instinktivně ucukla.

„Slečno Fentonová, slečno Fentonová!“

Za rukáv ji naléhavě tahala vychovatelka. „Pan John je pryč!“

Byla to pravda. Místo vedle mateřsky působící ženy zelo prázdnotou. Catherine se polekaně rozhlédla. Vychovatelka se zoufale rozvzlykala.

„Zavřela jsem oči, jak jste mi poradila, slečno! Není to moje vina –“

„To je teď jedno,“ utnula Catherine vychovatelku. Srdce jí bušilo až v krku. Pokud se John ztratil v davu, třeba ho už nikdy nenajdou. Mohli ho unést nebo ukrást. John nemá ponětí, jak je okolí Newgate nebezpečné. Je to lehkomyslný a rozmazlený spratek.

Sir Alfred nepostřehl, že je cosi v nepořádku. Byl zabraný do rozhovoru s Withersem a posilňovali se společně brandy z kapesní láhve.

Catherine se postavila. Věděla, že se bude muset vydat hledat Johna sama. Vychovatelka byla na pokraji hysterie, a tudíž k ničemu, a jakmile otec zjistí, co se stalo, dostane záchvat vzteku. Zatím mu nemělo cenu nic prozrazovat. John se při troše štěstí nedostal daleko. Catherine se zhluboka nadechla a uhladila si rukou v rukavičce plášť.

Za překotného omlouvání vyrazila podél řady sedadel, snažila se nešlapat přihlížejícím na nohy a nevěnovala pozornost jejich podrážděnému brumlání. Hodiny na kostele začaly odbíjet celou. Nadešel čas poprav.

Seděla namáčkнутá uprostřed diváků, ale Ben Hawksmoor si jí okamžitě všiml, jako by slunce svítlo pouze na ni. Měla na sobě narcisově žlutý plášť lemovaný kožešinou. Stejná kožešina zdobila

i její klobouček, zpod něhož vykukovaly kaštanově hnědé vlasy zářící v zimním světle. Seděla vedle Algernona Witherse, největšího chlápka v celé vysoké společnosti, což svědčilo o tom, že musí být špičková kurtizána. Ben už stihl zaznamenat, že se ten den dostavily k Newgate skoro všechny londýnské poběhlice. Cynicky se pousmál při pomyslení, že ty ženštiny využily popravu oběšením k tomu, aby si našly bohaté milence. Opravdu důvtipné. Přišla se koneckonců podívat polovina aristokracie, mužská polovina, a kdo by si nechal ujít takovou příležitost?

Dívka usazená vedle Witherse však nevypadala na to, že potřebuje ochránce. Zdálo se, že je bohatá a hýčkaná. Benu Hawksmoorovi se rázem znelíbila. Jak je možné, že je sama tak dokonalá a přišla se podívat na to, jak vyhasne život jiné lidské bytosti?

Ben se narovnal a odstoupil od okna. Doutnal v něm takový hněv a taková zatrpkllost, že svíral zlostně pěsti. Celá vysoká společnost kdysi Clarcieuxovi pochlebovala se zápallem, s jakým se teď lísá k němu, a pak předhodila svého miláčka lvům a přišla se podívat, jak ho sárou na kusy.

Ben s tím samozřejmě nemohl nic udělat. Clarcieux býval jeho přítel, ale už se mu nedalo pomoci. Ben vyzkoušel všechno, co bylo v jeho silách. Zaslal za princem regentem a pokusil se za Clarcieuxem přimluvit, i když mu instinkt a všechna pravidla, podle nichž žil, napovídaly, že by neměl nasazovat krk kvůli někomu jinému. A vůbec ničeho tím nedosáhl. Prinny ho ani nevyslechl a Ben si všiml, že

se mu dokonce mihlo v očích podráždění, a raději rychle vycouval. Byl dobrodruh a nemohl si dovolit ztratit regentovu přízeň, protože by se pak ocitl zpátky ve stoce, odkud pocházel.

Pro Clarencieuxe bylo každopádně příliš pozdě. Už dávno pro něj bylo příliš pozdě. Vysoká společnost je přelétavá milenka a Ned se jí znelíbil. Živil se svým důvtipem a neměl peníze, ani konexe, které by mu pomohly, když padl. Všichni se od něj odvrátili. Ben se otrásl, protože se jasně viděl v situaci Neda Clarencieuxe.

Zachytil pohyb ve velkém stanu naproti. Withersova ženská se zvedla a začala se probíjet ke schodům vedoucím kolem šibenice dolů mezi prosté diváky. Ben vytřeštil oči. Zbláznila se? Chápal, že se jí udělalo nevolno z rámusu a zapáleného nadšení předcházejícího popravě a chce uprchnout, ale vydat se dolů mezi lůzu bylo šílenství. Dav ji okrade, znásilní a rozcupuje a bude to považovat za součást zábavy.

A mělo by mu to být srdečně jedno.

Nebyl si jistý, proč to udělal. Jen vzácně se staral o někoho jiného než sám o sebe. Naučil ho tomu život. Ochraňuj se a přežiješ. Když se však neznámá žena začala rozhlížet v rozvášněném davu, zahlédl znechucení v jejím obličejí a projelo jím cosi podobného souznění. Ani jeden z nich tady nechce být. Alespoň něco měli společného. Ona mladá žena přišla patrně jen proto, že na tom trval Withers. A on... On přišel proto, že se chtěl rozloučit se svým přítelem. Zbytky cti, které mu ještě zůstaly, ho přiměly, aby mu vzdal cosi podobného poslední počtě.

Nemohl připustit, aby se osamocená dívka vnořila bez ochrany až doprostředka davu, ať už je kurtizána nebo jen počestná divačka.

S tlumeným zaklením vykročil ke dveřím. Jedna z lehkých holek ho chytila za paži, aby ho zadržela. Ben nevěděl, jak se jmenuje, protože nedával pozor, když je bratranec Sam představoval. Považoval za naprostý úpadek dobrého vkusu, že Sam ty holky přivedl na Nedovu popravu. A kromě toho nebyl nikdy na levné děvky.

Když se za ním zabouchly dveře, pronikl přes ně ženský smích. Holky si podobně jako všichni ostatní myslely, že poprava je skvělé povyražení, mnohem lepší než víno, lov, tanec nebo sexuální hrátky. Popadl ho vražedný vztek. Šlo tady o život a o smrt, s nimiž zápasil ode dne, kdy se narodil.

Zatímco scházel po schodech hospody, rozezněl se zvon na kostele svatého Sepulchrea s takovou pronikavostí, až měl pocit, že se mu rozskočí hlava. Ulice před hostincem byla zalitá studeným, jasným sluncem a směrem k šibenici se po ní probíjeli poslední zchvácení opozdilci. Ben se začal prodírat ke schodům na popraviště. Zahlédl dívku v narcisově žlutém plášti. Stála na dolním schodu a dohadovala se s jedním z městských biřiců. Biřic jí posléze zatarasil cestu holí a ukázal zpátky k sedadlům pod velkým stanem. Dívka byla bledá v obličeji, ale měla odhodlaně semknutá ústa. Zavrtěla hlavou, protáhla se pod holí a o vteřinu později ji spolkl dav. Benovi poskočilo srdce neblahým tušením. Přidal do kroku, proboujel se vpřed a zároveň se zlobil sám na

sebe, že propadl impulzivnímu záchvěvu kavalírství. O pořádek se měli starat biřici, protože právě to bylo jejich úkolem, a jemu mělo být ukradené, jestli se nějaká praštěná holka vydá napospas davu. Dotyčná se o sebe patrně dokáže velice dobře postarat. Lépe než se zdá na první pohled. Žádná slušně vychovaná dívka by se nepřišla podívat na popravu. Withers si ji nejspíš koupil na Haymarketu a převlékl ji za dámu z Berkley Square. Je o něm známo, že se spokojí se vším, co mu přijde pod ruku.

Dav se rozhučel, protože ze železných vězeňských dveří vyvedli Clarencieuxe. Lidé se na sebe mačkali tak, že se Ben sotva dokázal pohnout. Zahlédl záblesk narcisově žluté látky, natáhl ruku, ale dav se přelil dopředu a odnesl dívku jako řeka lehounký list. Jako když utne přestal vyzvánět zvon a přihlížející zadrželi dech. Clarencieux stanul pod šibenicí. Rozevřel bezmocně spoutané ruce a pak je zase stiskl. Ve tváři měl tak nepřičetný a úpěnlivý výraz, že se Ben rozzuřil doběla. Clarencieux se díval nahoru na diváky za šibenicí, jako by prosil, aby ho někdo zachránil. Jeho ponížení bylo nesnesitelné.

Pak mu kat přetáhl kápi přes hlavu a pověsil mu kolem krku oprátku. Kněz pohyboval rty, ale v okolním hluku nebylo slyšet, co říká.

Ben popadl za zápěstí dívku ve žlutém a vytáhl ji zpod nohou lůzy, kam upadla, když se dav začal tlačit k šibenici.

Vzal ji do náručí. Ucítil, jak ztuhla šokem a téměř se vytrhla, ale tlak okolostojících je přimáčkl ještě víc k sobě a dívka se přestala bránit. Ztratila klobouček.

Tmavé vlasy měla divoce rozčuchané kolem obličeje. Její oči byly o něco světlejší než kaštanově hnědé vlasy, měly barvu jasného jantaru. Vypadala omámeně.

„Netušila jsem, že to bude takové...“ Zašeptala dívka téměř neslyšně v hluku, který na ně ze všech stran útočil.

„Byla jste blázen, že jste se sem vůbec odvážila,“ opáčil Ben přísně. Držel ji však jemně a chránil ji kavalířsky svým tělem.

„Někoho hledám.“ Dívce se zaleskly na řasách slzy. Zhluboka polkla. „Netušila jsem, že to bude tak nebezpečné.“

„Co jste čekala?“ odpověděl Ben úsečně. „Že to tady bude jako na zahradní slavnosti?“

Rozlehl se výkřik: „Smekněte!“

Byl to jediný veřejný projev úcty, který se při popravě oběšením očekával. Dav zašoupal nohama a muži a ženy smekli klobouky. Popravčí zatáhl za páčku a s prasknutím se otevřela padací dvířka. Diváci zajechli. Byl to nevázaný, hrubý zvuk podmalovaný brutalitou. Ben ucítil, jak dívkou projelo zachvění. Zabořila mu obličej do kabátu. Ben jí zajel rukou do vlasů a přitáhl si ji těsněji k sobě. Přes modrou látku drahého kabátu mu tlouklo dívčino srdce. Tiskla se mu tváří na hrud' a měla zavřené oči. Bena zaplavila mocná vlna hněvu, smutku a nenávisti. Sklonil hlavu, aby dívka neviděla Clarencieuxův děsivý konec, a zabořil jí rty do vlasů. Byly hebké, husté a voněly slabě po růžích. Dívka se chvěla jako osika. Smáčela mu kabát slzami.

„Jednou jsem se s ním potkala,“ špitla dívka zastřeně. „Tohle si nezasloužil.“

„Byl můj kamarád. Nemohl jsem pro něj nic udělat.“

Benovi neunikla drsná upřímnost ve vlastním hlasu. Přiznal právě své největší selhání a svou největší ztrátu. Kdysi se mu podařilo zachránit kamaráda před jistou smrtí. Tentokrát selhal.

Dívka pozvedla hlavu a podívala se mu do očí. Věnovala mu nevinný, bezelstný pohled. Benovi se sevřelo srdce. Měl pocit, že mu dívka vidí až do nitra duše.

„To je mi moc líto,“ zašeptala. „Tohle nebylo nic jiného než sprostá vražda.“

Popravčí tahal Neda Clarencieuxu za nohy, aby uspíšil jeho konec. Ben mu za to zaplatil spoustu peněz. Bylo to jediné, co *mohl* udělat, a alespoň tohle se mu splnilo. Dav oslavoval Clarencieuxovu smrt nadšeným jásotem. Ben okamžik nevěřičně naslouchal, ochromený hrůzou celého představení, a pak trhaně povzdechl a objal dívčino poddajné tělo. Dívka si to nechala bez námitek líbit a Benovi se obrovsky ulevilo. Z nějakého záhadného důvodu ji potřeboval. Nechápal proč a nemohl se tím zaobírat, ne když mu duši halila temnota a neznámá dívka byla jeho jediné světýlko. Vzal ji pevně do náručí, položil jí obličej na hebkou tvář a zavřel oči před demony, kteří se mu hemžili kolem nohou.

Nedokázal odhadnout, jak dlouho tam stáli, zatímco okolo nich vřela brutalita a krvelačnost, ale dívka pro něj byla v tu chvíli jediným příčetným zrníčkem soudnosti, navzdory tomu, že umírala hrůzou.

Napětí v davu poněkud opadlo a utišil se trochu hluk. Ben uvolnil sevření a dívka se zhluboka, trhaně nadechla. Stále se chvěla po celém těle. Ben to cítil.

„Byl to statečný kluk,“ prohlásil kdosi. „Zemřel jako chlap.“

Lidé si podávali jednostranně potištěný arch papíru s dřevorytem oběšence na šibenici a se zprávou o Clarencieuxově údajném přiznání. Archy vytiskli dlouho před popravou a Ben zamáčkl jeden znechuceně patou do země.

Zvedl ruku a setřel dívce z tváře slzy. Byl vyčerpaný a vyčerpaně vypadala i dívka. Černé řasy jí kontrastovaly s bělostí pokožky a její oči působily unaveně, podmalované tmavými kruhy. Ben ji pohladil prsty po koutku úst a zaslechl, jak zalapala tichounce po dechu. Pohlédla mu do obličeje a v široce rozevřených očích se jí zračila otázka. Přeskočilo mezi nimi cosi silného a nepopsatelného a Bena se zmocnila touha. Nechtěl po té dívce toužit, rozhodně ne na onom místě a ne v onen okamžik. Nepřipadalo mu to správné. A přesto ji potřeboval. Nedokázal si pomoci. Byl to pro něj neznámý a znepokojivý pocit, jaký ještě nikdy nezažil.

Clarencieux právě odřezávali. Ben to poznal podle toho, že z ochozu za šibenicí sešel doktor Astley Cooper a povídal si s popravčím a se šerifem. Benovi se zvedl žaludek ještě větším znechucením, než jaké dosud pociťoval. Clarencieux teď poputuje na pitevní stůl.

„Pošlete tělo jako obvykle ke mně domů,“ požádal Cooper. „Těším se na večeri. Patrně si dám jako obvykle ledvinky po ďábelsku.“

Ben ucítil, jak se dívka otřásla. V davu naříkal malý kluk a zchvácená vychovatelka ho utěšovala

vysokým hlasem plným úlevy a hněvu. Ta scénka zlomila zvláštní kouzlo, které je přitahovalo s dívkou k sobě, stále blíž a blíž, jako by byli dvě vzájemně souznějící duše. Ben ustoupil a přinutil se na ni dívat jako na obyčejnou běhnu, jako na hezkou holku pro každého k mání. Přesto ho sevřel podivný chlad, když ji pouštěl.

Dívka si přitiskla ruku na ústa. „Budou mě hledat. Musím jít.“

Ben ji stále držel za paži, i když už jen lehce. Nepustil ji úplně a zadíval se jí na chvíli pozorně do obličeje. Nebyla tak mladá, jak si původně myslel. Nebyla nalíčená podle vzoru kurtizán z vyšších kruhů, ale na druhou stranu nepatřila k ženám, které se potřebují zkrášlovat. Šaty, které měla na sobě, byly elegantní, podle poslední módy a drahé. Withersovi na ní musí záležet, když do ní vráží tolik peněz. A určitě ji začne brzy postrádat...

„Catherine!“

Po schodech z velkého stanu za šibenicí seběhl jako na zavalanou Withers a popadl dívku s úmyslnou majetnickostí za loket. Bena přepadla obvyklá antipatie, kterou v přítomnosti toho chlapa cítil, s takovou silou, že mu naskočila husí kůže. Nechtěl ani domyslet, co všechno ta dívka musí provádět, aby si od svého milence vysloužila nóbl oblečení, kterým se pyšní.

Withers počastoval Bena opovržlivým pohledem jako by se na něj díval spatra, což bylo docela umění, protože Ben ho převyšoval o dobrých patnáct centimetrů.

„Klidte se mi z cesty, Hawksmoore,“ zavrčel.

Ben se krátce zasmál. Potřeboval ventilovat svůj vztek a Withers byl báječný cíl. „Tohle je veřejná poprava, Withersi,“ pravil s pohrdáním. „Může se jí zúčastnit každý, komu se zachce. Klíč spočívá ve slově *veřejný*.“

Withersovy zašpičatělé rysy se stáhly nenávistí. „A každý může umřít, není-liž pravda, Hawksmoore? Měl byste to mít na paměti.“ Ztvrdl mu obličej. „Považujte Clarencieuxe za varování. Brzy vás dostihne stejný osud.“

Ben se ostře zasmál. „Děláte mi, Withersi, kázání o morálce? Pokud ano, jste skutečně ten pravý.“

Withers udělal krok dopředu a Bena ovanul jeho smrdutý dech.

„Bylo konečně učiněno zadost spravedlnosti,“ vyštěkl Withers a pohlédl k místu, kde odnášeli Clarencieuxovo poničené tělo. „Budete další na řadě, Hawksmoore. Postaral jsem se o Clarencieuxův pád a postarám se i o váš.“

Ben zaslechl, jak se dívka při té výhrůžce zprudka nadechla. „Mylorde –“ začala a natáhla k Withersovi ruku. Withers ji hněvivě odstrčil.

„Buďte zticha, Catherine!“

Ben udělal krok dopředu, chytil Witherse za klopy, zatrásl jím a zvedl ho ze země. Withersův obličej dostal nebezpečně nachový nádech.

„Nevyhrožujte mi, Withersi,“ zapředel Ben sladce. „Nemám ponětí, co proti mně máte, ale ujišťuju vás, že nejsem jako Clarencieux. Dokážu se o sebe postarat.“ Podíval se na Catherine, která zrudla hněvem

a rozpaky. Usmál se jí zpřímá do očí a zahlédl, jak se v nich mihlo pochopení a zájem. Catherine je bleskurychle potlačila, ale Benovi bylo přesto jasné, že kdyby se chtěl s touhle povětrnou ženštinou náhodou zaplést, měl by víc než otevřené dveře.

„Jsem vám zavázaná, mylordé,“ řekla.

„Catherine.“ Withersovi zaznělo v hlase nepřeslechnutelné varování.

Catherine po něm vrhla lehce pohrdavým pohledem.

„Mylorde?“

„Odcházíme. Dřív než tenhle... tenhle ničema způsobí výtržnost –“

Ben vzal dívku za ruku. *Catherine*. To jméno se mu líbilo. Dobře se k ní hodilo. Najednou se mu zachtělo odvést ji od Witherse. Přál si to víc než cokoliv jiného na světě.

„Mám pocit, že se lord Withers obává, že bych mu vás mohl ukrást, kdybyste strávila být jeden další okamžik v mé společnosti,“ pravil.

Tentokrát se zableskla Catherine v očích rošťárna. „Opravdu? Ach, to je... směšné. Ujišťuju vás, mylordé, že nemáte nejmenší šanci.“

Jejich pohledy se setkaly a zůstaly do sebe vyzývavě zakleslé. Ben pozvedl Catherine ruku a vtiskl jí polibek na dlaň v rukavičce.

„Ani nejmenší?“

Catherine se zapýřila. Ben to považoval za obdivuhodný výkon. Byl sice cynik, věděl, že tahle reakce je patrně pečlivě nacvičená, ale přesto se mu líbila. Catherine se málem podařilo ho přesvědčit, že

je nevinná dívka, a žádná coura. Ale právě nejlepší coury se dokážou tvářit jako ztělesnění nevinnosti. Moc dobře o tom věděl. Strávil mezi nimi dostatečně dlouhou dobu na to, aby se stačil poučit.

A tahle ženština rozuměla svému řemeslu. Dokázala se náležitě prodat. Rychle odtáhla ruku a vyslala tím signál, že jejich flirtování je u konce.

„Ani nejmenší,“ prohlásila pevně.

Ale Ben si všiml, že nevědomky sevřela prsty místo, kam jí vtiskl polibek, a usmál se.

„Možná by to stálo za pokus.“ Neměl nejmenší zábrany ukrást konkurentovi milenku přímo před nosem. Vítězství pak chutnalo ještě sladčeji. A mít tuhle chytrou, lákavou běhnu v posteli by bylo opravdu sladké vítězství a zároveň by se tím nádherně pomstil odpornému Withersovi.

„Pokud vím, nemáte dámě co nabídnout,“ pronesla Catherine chladně.

„Moc toho není,“ připustil Ben bezstarostně. „Určitě se k vám doneslo, že nejsem nejbohatší. Můžu nabídnout pouze své mimořádné dovednosti –“

„Catherine!“ vyštěkl Withers, jako by se ocitl na pokraji výbuchu.

„Jsem mimořádně schopný hráč,“ dokončil Ben uhlazeně. „Zásadně neprohrávám.“

Catherine zavrtěla hlavou. „To mi nestačí, mám-li být upřímná, mylorde. Budete mě muset omluvit. Na shledanou.“

Catherine se odvrátila a vyhnula se Withersově majetnické ruce, kterou se jí chystal odtáhnout. Benovi zahrál na rtech úsměv. Ta malá neposlušnost

ho upřímně pobavila. Withers je sice schopný utrácet nekřesťanské peníze za kurtizány, ale právě tuhle přitahuje on. Zcela jednoznačně. Při tom pomyslení se mu napjalo tělo k prasknutí.

Sledoval, jak Catherine stoupá po schodech k velkému stanu, vypjatá v zádech, jako by spolkla pravičko. Withers měl co dělat, aby jí stačil. Huboval při tom a máchal rozčileně rukama. Ben počkal, ale Catherine se neohlédla. Benův vítězoslavný úsměv se proměnil na lítostivý. Catherine musela vědět, že ji pozoruje, ale nestál jí za to, aby se po něm podívala. Neviděli se však naposledy. O to se postará. A Catherine ho pak neodmítne. Přiměje ji, aby odkopla Witherse a oblažovala jeho. A klidně si na svůj úspěch vsadí. Jak Catherine správně řekl, nesmírně nerad prohrává.

DRUHÁ KAPITOLA

Musíte doufat a věřit, že jste si troufalosti nevysloužily lehkovážným či nepřístojným vystupováním.

Paní Eliza Squireová, Pravidla slušného chování pro dámy

„Co vás to, proboha, Catherine, napadlo, že jste se chovala jako... jako Hawksmoorova děvka? Všichni si teď budou určitě myslet, že nejste nic jiného než obyčejná laciná kurtizána!“

Lordu Withersovi se podařilo udržet masku džentlmena, na něhož si hrál, až do příjezdu do domu v Guilford Street. Pak za sebou zavřel dveře salónu a dal průchod vzteku. Vyčínil Catherine za to, jak se chovala u Newsgate.

Catherine věděla, že k tomu dojde. Withers v kočáře takřka praskal námahou, aby nevybuchl před jejím otcem. Věděla, že se Withers cítí ukřivděný, a je přesvědčený, že se chovala nemístně. Pravda, trochu flirtovala. Rozhořčilo ji, že k ní Withers přistupuje jako ke svému majetku, a měla rozjitřené smysly poté, co ji objímal Ben Hawksmoor. Omámil ji něžností, s níž se k ní choval během Clarencieuxovy popravy. Bylo to pro ni nečekané a nebezpečně příjemné. A už ji unavovalo být poslušnou

mladou debutantkou polapenou v budoucnosti, kterou určuje Withersova krutost, a nebavilo ji žít v Guilford Street jako nemilovaná dcera a snoubenka muže, jenž špatně skrývá zášť, kterou k ní cítí.

Ben Hawksmoor ji chtěl. Vycítila to z jeho doteků a zahlédla to v jeho očích. Vedla chráněný, sešněrovaný život a měla jen nejasné tušení o fyzické touze, ale ten den poznala na vlastní kůži její sílu, a ten pocit byl velice, velice lákavý.

Pozvedla bradu a opětovala chladně Withersův rozpálený, rozzuřený pohled. „Velice dobře víte, mylorde, že jsem lorda Hawksmoora nevyhledala záměrně. Jenom jsem sešla dolů do davu, abych našla Johna. Pokud jsem se něčím provinila, nebylo to úmyslné –“

Withers jí skočil do řeči: „Pokud? Samozřejmě že jste se provinila. Kdo jste? Vychovatelka?“

„Ne, to nejsem,“ opáčila Catherine klidně. „Dělala jsem si však starosti o bratra.“

„Nechte se o něj starat služebnictvo,“ odsekl Withers. „Pořád se snažíte někomu pomáhat a děláte jenom hlouposti. Očekává se od vás, že se budete chovat jako dáma, Catherine! I když uznávám, že je to pro vás asi těžké, když vaše rodina zbohatla na obchodování –“

Catherine ucítila, jak se jí rozpálily tváře. Withers se o její původ a společenskou méněcennost jejich rodiny otřel už mnohokrát předtím. „Za svou rodinu se ani v nejmenším nestydím. Měla jsem své prarodiče nesmírně ráda.“

„Obyčejný obchodník v ženské rodové linii,“ opáčil Withers s pohrdáním starých peněz. „A ani váš otec není nic víc než nabob.“

„Jestliže vám vadí otcova společnost, velice dobře to skrýváte,“ odpověděla Catherine. Hlas se jí třásl rozhořčením z takového pokrytectví. „Mám pocit, že veškeré námitky byste měl adresovat jemu, nikoliv mně.“

„A také to udělám.“ Withers se zprudka otočil a začal pochodovat po místnosti. „Promluvím si s ním o vzpurných dcerách, které se chovají jako měšťačky navzdory tomu, že byla investována spousta peněz do jejich výchovy, aby se z nich staly dámy.“

Catherine za zalykala pošlapanou hrdostí. Bylo obrovskou ironií osudu, že rodiče a prarodiče jí zajistili bezstarostný život v luxusu, zatímco ona toužila po nových horizontech a výzvách, jaké zakoušeli oni. Vychovali ji k tomu, aby vedla zdvořilou konverzaci v dusných salónech, a ona přitom netoužila po ničem jiném než po dobrodružství, cestování a neotřelých zážitcích. K podobným nebojácným cestovatelům patřila její kmotra lady Russellová, naposledy viděná v Samarkandu. Posílala Catherine pravidelně dopisy ze vzdálených exotických míst, které ji nesmírně těšily a vzbuzovaly v ní přání uniknout ze zlaté klece. Pokud ji tyhle sny a ambice srážejí ve Withersových očích a dělají z ní méně hodnotnou dámu, nemá čeho litovat.

Pozvedla bradu. „Uvědomujete si, mylorde, že si mě lord Hawksmoor spletl s lehkou ženštinou jen proto, že mě viděl ve *vaší* společnosti?“ Catherine se zhluboka, překotně nadechla. „Doneslo se mi, že se netěšíte zrovna nejlepší pověsti, není-liž pravda, mylorde? A máte tu drzost oslovovat mě křestním

jménem s důvěrností, která mi ubírá na vážnosti. Jste sice aristokrat, i když potomek nemanželského královského syna, ale džentlmena dělá z muže *chování*.“

Rozhostilo se hrobové ticho. Withers nejprve zrudl jako krocan a pak se barva jeho obličeje proměnila v křídově bílou. Udělal krok dopředu a Catherine se zastavilo srdce. Nedávno se stala svědkem toho, jaké potěšení přináší Withersovi krutost. Teď to vypadalo, že obrátí svou brutalitu proti ní.

„Nestrpím, aby se moje budoucí manželka chovala podobným způsobem,“ procedil Withers mezi zuby. „Nebudete mě, madam, poučovat, co mám dělat, protože byste si měla zamést před vlastním prahem.“

Catherine vřela v žilách nenávist. „A já zase nestrpím, abyste se stal mým manželem, pane, takže můžeme zrušit zasnoubení, které si ani jeden z nás nepřeje, a být šťastní.“

Withers udělal ještě jeden krok dopředu, popadl Catherine za paži a otočil si ji k sobě tak prudce, že jí málem vykloubil rameno, až sykla nechtěně bolestí. Withersovi se zablesklo v očích radostí, že jí ublížil.

„Vy potvoro,“ vyštěkl. „Nemáte na vybranou. Neříká v úvahu, abych vás nechal jít. Budete moje a zkrotím si vás.“

„*Nezkrotíte.*“

„Řekl jsem, že *nemáte na vybranou.*“

Catherine zavřela oči. Opět ji napadlo, jak je možné, že má Withers jejího otce tak v hrsti. Když jí sir Alfred oznámil, že přijal Withersovu žádost o její ruku, nevěřila vlastním uším. Ucházela se o ni už spousta mužů a otec všechny zamítl, protože je

nepovažoval za dostatečně vhodné. Na rozdíl od Witherse. Toho otec vychvaloval jako váženého muže a kolegu. Co se váženosti týče, nebyla to vůbec pravda, protože celá vysoká společnost mluvila o Withersovi jako o zhýralci. Kolega možná, protože Withers byl Catherinein třetí opatrovník jmenovaný sirem Jamesem Matherem, dědečkovým bankéřem, poté, co Jack McNaish zemřel. Catherine tomu jmenování tenkrát nerozuměla a dosud se jí ho nepodařilo pochopit. Věděla, že dědeček by byl natolik znechucený, že by vypráskal Witherse z domu.

Přesto si musela přiznat, i když velice nerada, že se ve slovech lorda Witherse skrývá zrnko pravdy. Debutantka, zejména taková, která ještě páchne obchodem, nemá moc možností, pokud se nechce obětovat a skončit v manželské posteli.

Ztěžka polkla a probodla Witherse pohledem. „Mohla bych pracovat jako guvernanka nebo učitelka –“

Withers se posměšně zasmál. „Jste nezletilá. Nemáte doporučení. Nikdo by vás nezaměstnal. Kromě toho bychom vás našli a přivedli zpátky.“

Withers si ji přitahoval stále blíž k sobě. Catherine se vzepřela a Withers zesílil stisk. Catherine cítila, jak je vzrušený. Mačkal se na ni ztopořeným mužstvím, které nabývalo rychle na objemu. V očích mu svítila chlípnost. Catherine si uvědomovala, že ho vzrušuje, jak se mu brání, a z toho pomyšlení se jí zvedal žaludek.

„Kdybyste mě přivedli zpátky, zase bych utekla,“ odsekla. „Odjela bych do zahraničí. Našla bych lady

Russellovou a cestovala s ní. Nemůžete mě nutit, abych se podřídila vaší vůli! Nechci vést život dámy z vysoké společnosti –“

„Je úplně jedno, co chcete nebo nechcete. Budete dělat to, co vám nařídím, na zádech, v mé posteli, kdykoliv si vzpomenu.“

Ta krutost vyrazila Catherine dech. Zalapala po vzduchu, vytřeštila oči a Withers jí vlepil silný políček.

Zpoza dveří salónu zazněl gong svolávající k večeři a Catherine i Withers nadskočili. Dveře salónu se rozletěly a stanul v nich Tench, vrchní sluha Fentonových.

„Podává se večeře, mylord, slečno Fentonová...“ Tench měl nasazený obvyklý nicneříkající výraz, ale těkal nervózně očima. Catherine by přísahala, že zaslechl jejich vzrušené hlasy, úmyslně je vyrušil a riskoval tím, že na sebe přivolá Withersův hněv.

Withers polkl sprosté zaklení, pustil Catherininu paži, prošel kolem vrchního sluhy, jako by Tench vůbec neexistoval, zvedl ruku a po cestě vstupní halou smetl ze stolu drahocennou porcelánovou vázu. Váza dopadla s hlasitým řinkotem na podlahu a po dlaždicích se rozlétly střepy. Zabouchnutí hlavních dveří na ulici otrásl celým domem.

„O jednoho strážníka u stolu méně, Tenchi,“ pravila Catherine do ticha, které se rozhostilo.

Vrchní sluha vypadal otřeseně. „Slečno Fentonová –“ vykoktal.

Catherine zavrtěla zprudka hlavou a sáhla si na jemnou pokožku na tváři. Pálila ji po políčku, ale hořela mnohem méně než vztek, který jí lomcoval.